

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/174/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112230722
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:4112230722.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Žilina, Hodžova č. 11, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s. r. o., Bratislava, Kubániho č. 16, IČO: 36 857 033, za ktorú koná JUDr. Peter Kováč, proti žalovanému: R. D. Z. G. Q. , Q. D.G. XX.X.XXXX, W. U. Q., o 436,28 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 5. marca 2019, č. k. 5 C 945/2015-196, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 5. marca 2019, č. k. 5 C 945/2015-196, vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 5.3.2019, č. k. 5 C 945/2015-196, žalobu týkajúcu sa požadovaného zmluvného úroku vo výške 16,90 % ročne zo sumy 436,28 € od 30.9.2011 do zaplatenia, zamietol. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 436,28 € s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne z nezaplatennej istiny 436,28 € od 30.9.2011 do zaplatenia, s úrokom 16,90 % ročne z nezaplatennej istiny 436,28 € od 30.9.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 22.1.2009 uzavrel jeho právny predchodca (Dexia banka Slovensko, a.s.) so žalovaným zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca pre žalovaného zriadil a viedol bežný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Žalovaný porušil zmluvnú povinnosť, neuhradil debetný zostatok na účte zriadenom podľa zmluvy a preto žalobca dňa 20.9.2011 odstúpil od zmluvy z dôvodu podstatného porušenia zmluvných podmienok. Na základe výpisu z účtu zo dňa 29.9.2011 je výška aktuálneho debetného zostatku na účte v sume 436,28 €. Podľa podmienok zriadenia a vedenia služby „Povolené prečerpanie na osobnom účte“ sa klient zaviazal splácať sumu čerpaných peňažných prostriedkov spolu s úrokmi podľa bodu 10 týchto podmienok, pričom na sumu čerpaných prostriedkov nad výšku debetného limitu sa uvedený úrok taktiež aplikuje. Výška úroku podľa úrokovej sadzby produktov je 16,90 %. Žalobca žiadal priznať aj nárok na úroky z omeškania. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

1.2. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1, § 712 ods. 1, 2, § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3, § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“). Uviedol, že mal za preukázané, že strany sporu si dojednali zmluvný úrok 19,90 % ako fixný do doby splatnosti úveru. Žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k

zosplatneniu celého úveru. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, preto podľa jeho názoru žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Súd vychádzal z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. 476/2012 zo dňa 18.9.2012, v zmysle ktorého ústavný súd odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998). Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Súd prvej inštancie poukázal na to, že ústavný súd v citovanom ustanovení konštatuje, že by namietané rozhodnutie bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. že by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok s tým, že stav výhody splátok je obvyklý, a teda justifikuje nárok veriteľa na úroky ako cenu dočasne „obetovaných“ peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty, získanej za celé obdobie postupného splácania úveru. Iný stav je príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde žalobcovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru, kedy veriteľ týmto právnym úkonom navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto zásadnom rozdiely spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa a logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov, pričom právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru) s tým, že ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom, keďže v opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil s tým, že de facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Takýto stav nemožno pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády veriteľa proti spotrebiteľovi a to za stavu, keď si veriteľ môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia, a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, tak s týmto stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením dlžnej sumy a naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Uviedol, že ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka, robí absolútne neplatnou s tým, že v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012).

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu zamietnutej časti podal [redacted] v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. h) a písm. f) C.s.p. s tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nesúhlasil s argumentáciou súdu prvej inštancie a k zamietnutiu nároku na úrok 16,90 % ročne uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom prvoinštančného súdu, že ide o úrok po zosplatnení. Dôvodil, že úrok 16,90 % ročne nie je zmluvný úrok, a teda ani úrok po zosplatnení, ale je to zákonný úrok z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f) a § 18) a zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročný. Podľa jeho názoru zmluvy o účte, pre prípad prekročenia, nemusia ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z a podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Uviedol, že žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale aj historické. Mal za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na jeho webovom sídle a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z a že zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte. Zamietnutie nároku na úrok preto považoval za nedôvodné. V odvolaní taktiež odkázal na bod 3.4, 3.8 a 3.12 Všeobecných obchodných podmienok. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Co 140/2018, zo dňa 19.12.2018, rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Co 39/2018, zo dňa 23.1.2019 a č. k. 43 Co 4/2018-54 zo dňa 27.3.2018, a navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 C.s.p. rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolanie nepodal.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [redacted] [§ 470 ods. 1, 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. marca 2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu o zaplatenie úroku z úveru vo výške 16,90 % zo sumy 436,28 € od 30.9.2011 do zaplatenia ako vecne správny potvrdil [redacted] (§ 387 ods. 1 C.s.p.), majú však iný právny názor na dôvody zamietnutia žaloby ako súd prvej inštancie.

5. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že predmetom sporu je pohľadávka žalobcu, ktorá vznikla v súvislosti s nepovoleným prečerpaním bežného účtu (po zrušení povoleného prečerpania žalobcom z dôvodu porušovania zmluvných povinností zo strany žalovaného), ktorý v mene Euro viedol žalobca v prospech žalovaného na základe zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb uzavretej medzi nimi dňa 22.1.2009. Súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky (ďalej aj VOP). Podľa výpisu z účtu žalovaného vznikol na tomto účte ku dňu 29.9.2011 debetný zostatok vo výške 436,28 €. K tomuto dňu žalobca previedol debetný zostatok na účte žalovaného na vnútorný účet banky. Žalobca k žalobe pripojil zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 22.1.2009, Návrh na zriadenie/prehodnotenie debetného limitu zo dňa 30.7.2009, všeobecné obchodné podmienky účinné od 20.7.2009, 1.7.2010 a 1.9.2011, Sadzobník poplatkov účinný od 18.5.2009, platný od 1.9.2011, oznámenie o odstúpení od zmluvy zo dňa 20.9.2011 a výpis z účtu žalovaného za obdobie od 27.2.2009 do 29.9.2011. Žalobca [redacted] v odvolaní poukázal na bod 3.12 VOP, v zmysle ktorého ak nastane nepovolené prečerpanie, je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní“. Žalobca si v žalobe uplatňuje od žalovaného aj zaplatenie úroku vo výške 16,90 % ročne.

6. V konaní nebolo sporné a súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že predmetná zmluva uzavretá medzi žalobcom v postavení dodávateľa plnenia a žalovaným má spotrebiteľský charakter. Preto, aj keď je zmluva o bežnom účte tzv. absolútnym obchodom, a to s ohľadom na kogentné ustanovenie § 261 ods. 3 pís. d) Obchodného zákonníka v znení k času uzavretia zmluvy, pravidlá určené v ustanoveniach Obchodného zákonníka dopĺňajú [redacted] v súdenom prípade normy spotrebiteľského práva. Úlohou súdu je vždy v spotrebiteľských sporoch skúmať ex offo absolútnu neplatnosť právnych úkonov a to z

hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Posúdenie platnosti právneho úkonu je právnou otázkou.

7. Predmetom odvolacieho konania bol zostávajúci nárok žalobcu na zaplatenie úroku vo výške 16,90 % ročne zo sumy debetného zostatku, ktorý vznikol ku dňu 29.9.2011 vo výške 436,28 € na účte žalovaného. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobca po vykonaní internej účtovnej operácie zatvoril účet žalovaného, na ktorom bol evidovaný debetný zostatok 436,28 €. Zatvorením účtu žalovaného ale nedošlo k určeniu skoršej splatnosti dlhu - k zosplateniu, ako nesprávne argumentuje súd prvej inštancie, pretože dlh žalovaného sa stal splatným už v čase jeho vzniku, teda vzniku nepovoleného prečerpania a žalovaný bol povinný tento dlh vyrovnať bez zbytočného odkladu (žalovaným nerozporovaná argumentácia žalobcu prednesená v žalobe). Keďže žalovaným a žalobcom pôvodne dohodnuté prečerpanie peňažných prostriedkov žalobca zrušil z dôvodu porušovania zmluvných povinností žalovaným, bol predmetný debetný zostatok splatný ihneď. Spotrebiteľským úverom sa tak stala peňažná istina vo výške prečerpaných peňažných prostriedkov, ktorú bol žalovaný povinný žalobcovi bezodkladne vrátiť.

8. Napriek vyššie uvedenému však v podmienkach súdnej veci nie je možné úrok vo výške 16,90 % z istiny nepovoleného prečerpania žalobcovi priznať. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej aj Smernica), ktorá v článku 18 ods. 1 upravuje, že ak v prípade zmluvy o otvorení bežného účtu existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, obsahuje táto zmluva aj informácie uvedené v článku 6 ods. 1 písm. e). Veriteľ v každom prípade poskytuje tieto informácie pravidelne písomne alebo na inom trvalom nosiči. Podľa § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení ku dňu uzavretia zmluvy pri úveroch formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou iným spôsobom ako na kreditné karty (§ 1 ods. 3), alebo ak nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o a) úverovom limite, ak je stanovený, b) ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená, c) postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy. Ak je na účte prípustné prečerpanie peňažných prostriedkov a toto prečerpanie trvá dlhšie ako tri mesiace, spotrebiteľ musí byť písomne informovaný o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch a ďalších dôsledkoch. Podľa § 25 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak (1). Ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver (2). Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona, ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

9. V preskúmvanej veci bolo v zmluve o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 22.1.2009 povolené prečerpanie v zmysle § 710 Obchodného zákonníka pôvodne dohodnuté, k zrušeniu povoleného prečerpania došlo ku dňu 2.8.2010 (podanie žalobcu na č. I. 76 a nasl. spisu) z dôvodu porušovania zmluvných povinností žalovaným. Zo skutkového deja je zrejmé, že žalobca umožnil žalovanému, ktorý mal u neho zriadený účet, disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec nulového zostatku jeho peňažných prostriedkov na tomto účte, a žalovaný sa podľa nerozporovaného skutkového stavu veci zaviazal toto nepovolené prečerpanie bez zbytočného odkladu vyrovnať a zaplatiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Preto v danom prípade nepovoleného prečerpania išlo o prekročenie, pri ktorom veriteľ umožnil spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na jeho platobnom účte, s právnym režimom stanoveným § 18 zákonom č. 129/2010 Z. z. Žalobca sa domáha zaplatenia úroku vo výške 16,90 % ročne ako odplaty z nepovoleného prečerpania účtu s odkazom

na VOP a Vývesku úrokových sadziieb (podanie na č. I. 76 a nasl. spisu). Tento spôsob úpravy úroku z nepovoleného prečerpania (odkaz na VOP, vývesku, resp. sadzobník) ale nezodpovedá požiadavke Smernice vyjadrenej v článku 18 ods. 1 a ani požiadavke vyjadrenej v ustanovení § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. na splnenie si povinnosti veriteľa informovať spotrebiteľa písomne alebo na inom trvalom nosiči o úrokovej sadzbe. Za trvalý nosič (médiu) na uchovávanie informácií osobne určených spotrebiteľovi sice možno považovať aj klientsku zónu webového sídla veriteľa (prístupnosť sadzobníka), avšak v zmysle rozhodnutia SD BAWAG, C-375/15 len ak je zrejmé, že klient ju pravidelne navštevuje a aspoň pasívne používa komunikáciu alebo ak veriteľ klienta notifikuje. Uvedená skutočnosť alebo iný spôsob informovania spotrebiteľa o výške úroku z konania nevyplývali. Odkazom na vývesku nemohol žalovaný spoľahlivo poznať rozsah svojho záväzku z nepovoleného prečerpania, a takýto spôsob vyjadrenia záväzku, ktorý s ním nebol dohodnutý individuálne, je v podmienkach spotrebiteľskej ochrany neprijateľný, a preto nemohol spôsobiť vznik platného záväzku žalovaného na zaplatenie požadovaného úroku (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka).

10. Navyše odvolací súd poukazuje aj na to, že uplatnený úrok 16,90 % ročne značne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (cca 10 %), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 16,90 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 28.9.2011, sp. zn. 3 Co 3/2011, rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 9.11.2010, sp. zn. 17 Co 313/2010). Z toho vyplýva, že aj keby si zmluvné strany platne úrok dojednali, dojednanie o výške 16,90 % ročne by bolo neplatné v zmysle § 53 ods. 1, v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

11. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol, postupom podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdil.

12. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, by patril nárok na náhradu trov konania, keďže mu však žiadne nevznikli a v odvolacom konaní, rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie, bol nečinný, odvolací súd rozhodol tak, že mu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

13. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).